

כל הבשר פרק שמיני חולין

ק"ג.

עין משפט נר מצוה

צג א מיי פ"ז מהל
מלכות אסורות הל'
י ועי בהשגות ובמיני סמ
לחין קלן טו"ד ס' ט:
צד ב ג מיי שם טו"ש
שם ספ"ט א:
צה ד מיי שם הל' יא
טו"ש שם ספ"ט י:
צו ה מיי שם הל' יב
סמ שם טו"ש י"ד
צז ו מיי שם הל' יא סמ
שם טו"ש י"ד ס' י
ט ספ"ט ט:
צח ז מיי זל מנאל
במזכ"ס וסמ שם
טו"ש י"ד ס' ע ספ"ט א:
צט ח מיי שם הל' ט
ועי במ"מ ובמנה
סמ שם טו"ש י"ד ס' י
ס ספ"ט ג:
ק י מיי פ"ט שם הל'
ק י סמ שם הל' קמא
טו"ש י"ד ס' פ ספ"ט
ג:
קא ב מיי שם הל' ד
טו"ש שם:

וליאמה ליה מדרשמואל. אע"ג דכרייתא עדיפא דכרייתא לחוד
לא סגי אלא מכח מילתיה דשמואל דמייתי בהדה אכל
דשמואל לחוד סגי ומשני הוה אמינא הני מילי דמן וכאן אין שייך
לאסור משום דמשרק שריק או כזולעו כן פולטו: **מאי לאו**
שניהם מלוחין, אלמא לא זלע ולא
גרסינן ושמ"ל דליין מותר דהא משנה
שלמה היא (ט) דמסכת ע"ז (דף לה)
דג טמא לירו אסור וצניפה דך
כרייתא נמי קמני טמא מליח וטהור
תפל אסור: **מהויר מליח וטמא**
תפ"ל מותר. גזי מליח כרותח לא
שייך לא עילאה גזר ולא תמאה גזר
ואפילו קליפה לא זעי אע"ג דאמרין
(פסחים דף ע"ו.) גזי עילאה ותמאה
לדמיקך ליה זלע ויש ללמוד מכאן
לד"ל להגעיל דפוקי גזינות מעודי
כוכבים ומותר לעשות בהם גזינות
לישראל ולמולתן דתוכן דהוי כמו
טהור מליח וטמא תפל דאין שייך
מליחה בעין ולא נעשה עין רותח ע"י
מליחה ומועשים בכל יום דמלח
דקערה שמשמטמן זה זכר לוקחים
ממנו לתת ממנו זחלז והמחמיר תבא
עליו זכרה: **איין מחזיקין דם בבני**
מעיים. לאסור מטעם זה למלוח
בני מעיים עם שאר זכר משום דלא
טרידי לפלוט (ט) דזלעי דם כמו דגים
דהכל דם משרק שריק אכל דגים רפו
קרימיהו כדפי' לעיל (דף ק"ג) ד"ה
דגים) ואין להחיר מטעם שריקה אם
היו שופכין דם על הבשר זעטת עליה
דדוקא דם הנפלה ונפל עם הזיר
ע"י עליה או ע"י מליחה כדאמר
לעיל (דף ק"ה.) דשריק אכל היכא
דהוי הדם זעיניה לא אשכחן:
אלא פ"ש. ומותר בכל ענין אפי"פ
שמניח השניה על אותה
שנמלחה תמלה כדפרישית לעיל:

שיטה מקובצת

א] פורשי מקפשי. ג"ב עי
חוס' בכורות דף ל"א ע"ב:

רבינו גרשום

שהיה טהור מליח וטמא
תפל. כלומר טמא שאינו
מלוח משמלוח יוצא ציר
ומתפל אינו יוצא ציר:
טמא מליח וטהור תפל
הוא דאסור. כלומר התפל
בולע הא שניהם מלוחין
שרו דאינו בולע: הא
החללי בי טבחה. כלומר
מליח ומדיח. הא דלא
חללי בי טבחה מדיח
ומליח ומדיח ומה לשון
חללי וחוצץ כדמחרגם
מלח ליה מילתא גסה
ומיח המלח שעה בתוך
הבשר שיוציא הדם ואח"כ
מנפץ ליה למלח בהדי
דס ולא בעי הדחה
אחרית: הדרא דכנתא
אלו הדקין אבל כנתא
עצמה ששמו. אנטקילוי
בלע"ז בו מחזיקים
דס וצריך למלוחו יפה
ולהדירו יפה: דאי בעי
למלוח מניח אומצא
אסור. כלומר עד שיריחו
וימלחנו: ואסור בהנאה.
כלומר ואפי' להשליכו
לכלבו: מנהגי מילי. דכל
בשר בכל מיני חלב אסור
אפי"פ דלא חזינן בקרא
אלא גדי:

וליאמה ליה מדרשמואל דאמר שמואל (ה) מליח
הרי הוא כרותח וכבוש הרי הוא כמבושל
אי מדרשמואל הוה אמינא הני מילי דמן אבל
צירין ורוטבין לא קמשמע לן מיתניבי דג טהור
שמלחו עם דג טמא מותר מאי לאו שהיו
שניהן מלוחין לא כגון שהיה טהור מליח
וטמא תפל והא מודקתני סיפא (אבל אם
היה טהור מליח וטמא תפל) מכלל דרישא
בשניהם מלוחין עסקינן (ה) פרושי קא מפרש
טהור שמלחו עם דג טמא מותר כיצד שהיה
טהור מליח וטמא תפל ה"ג מסתברא דאי
סלקא דעתך רישא שניהם מלוחים השתא
שניהם מלוחים שרי טהור מליח וטמא תפל
מייבעיא אי משום הא לא איריא תנא סיפא
לגלויי רישא דלא תימא רישא טהור מליח
וטמא תפל אבל שניהם מלוחין אסור תנא
סיפא טהור מליח וטמא תפל מכלל דרישא
שניהן מלוחין ואפי"ה שרי ת"ש מסיפא דסיפא
אבל אם היה טמא מליח וטהור תפל אסור
טמא מליח וטהור תפל הוא דאסור הא שניהן
מלוחין שרי אידי דתנא רישא טהור מליח
וטמא תפל תנא נמי סיפא טמא מליח וטהור
תפל (סימן בישראל דמנח נפקותא) אמר
שמואל איין הבשר יוצא מידי דמו אלא א"כ
מולחו יפה יפה ומדיחו יפה יפה אתמר רב
הונא אמר מולח ומדיח במתניתא תנא מדיח
ומולח ומדיח ולא פליגי. הא דחלליה בי טבחה
הא דלא חלליה בי טבחה רב דימי מנהרדעא
מלח ליה במילחא גלגליתא יומנפיין ליה אמר
רב משרשיא איין מחזיקין דם בבני מעיים
תרגמא אכרכשא ומעייא והדרא דכנתא אמר
שמואל איין מניחין בשר מליח אלא ע"ג כלי
מנוקב רב ששת מלח ליה גרמא גרמא תרי
מאי טעמא לא משום דפריש מהאי ובלע האי
חד נמי פריש מהאי גיסא ובלע האי גיסא
אלא ילא שניא אמר שמואל משום ר' חייא השובר מפרקתה של בהמה קודם
שתצא נפשה הרי זה מכביד את הבשר וגזול את הבריות ומבליע דם באברים
אייבעיא להו היכי קאמר מכביד את הבשר וגזול את הבריות משום דמבליע
דם באברים הא לדידיה שפיר דמי או דלמא תלדידיה נמי אסור תיקו:
מתני' המעלה את העוף עם הגבינה על השלחן אינו עובר בלא תעשה:
גמ' הא אוכלו עובר בלא תעשה שמע מינה בשר עוף בחלב דאורייתא אימא
המעלה את העוף עם הגבינה על השולחן אינו בא לידי לא תעשה:
מתני' בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טהורה אסור לבשל ואסור בהנאה
'בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טמאה בחלב בהמה טהורה בחלב בהמה
טהורה מותר לבשל ומותר בהנאה (ר"ע) אומר בהמה פריט לחיה ולעוף ובהמה טמאה
שנאמר ילא תבשל גדי בחלב אמו ג' פעמים פריט לחיה ולעוף ובהמה טמאה
(רבי יוסי הגלילי) אומר נאמר ללא תאכלו כל נבלה ונאמר לא תבשל גדי
בחלב אמו את שאסור משום נבלה אסור לבשל בחלב אמו יצא עוף שאסור משום
נבלה יכול יהא אסור לבשל בחלב ת"ל בחלב אמו יצא עוף שאין לו חלב
אם: **גמ'** מנא הני מילי א"ר אלעזר אמר קרא וישלח יהודה את גדי העזים
כאן

הני מילי דמן. כלומר הני מילי לגזי דם וכגון כזלי שאינו מנוקב
דבמר דפלט דהר זלע: **אכל לין**. יזעה הוא ולא מיתסר והכל
לדס ליכא למיחש דמנוקב הוא (ה) וא"כ כשרה וכשרה נמי: **קמ"ל**.
לזיר אסור וזיר נוח ליזלע הוא: **מאי לאו שניהם מלוחים**. ושמע

וליאמה ליה מדרשמואל דאמר שמואל (ה) מליח
הרי הוא כרותח וכבוש הרי הוא כמבושל
אי מדרשמואל הוה אמינא הני מילי דמן אבל
צירין ורוטבין לא קמשמע לן מיתניבי דג טהור
שמלחו עם דג טמא מותר מאי לאו שהיו
שניהן מלוחין לא כגון שהיה טהור מליח
וטמא תפל והא מודקתני סיפא (אבל אם
היה טהור מליח וטמא תפל) מכלל דרישא
בשניהם מלוחין עסקינן (ה) פרושי קא מפרש
טהור שמלחו עם דג טמא מותר כיצד שהיה
טהור מליח וטמא תפל ה"ג מסתברא דאי
סלקא דעתך רישא שניהם מלוחים השתא
שניהם מלוחים שרי טהור מליח וטמא תפל
מייבעיא אי משום הא לא איריא תנא סיפא
לגלויי רישא דלא תימא רישא טהור מליח
וטמא תפל אבל שניהם מלוחין אסור תנא
סיפא טהור מליח וטמא תפל מכלל דרישא
שניהן מלוחין ואפי"ה שרי ת"ש מסיפא דסיפא
אבל אם היה טמא מליח וטהור תפל אסור
טמא מליח וטהור תפל הוא דאסור הא שניהן
מלוחין שרי אידי דתנא רישא טהור מליח
וטמא תפל תנא נמי סיפא טמא מליח וטהור
תפל (סימן בישראל דמנח נפקותא) אמר
שמואל איין הבשר יוצא מידי דמו אלא א"כ
מולחו יפה יפה ומדיחו יפה יפה אתמר רב
הונא אמר מולח ומדיח במתניתא תנא מדיח
ומולח ומדיח ולא פליגי. הא דחלליה בי טבחה
הא דלא חלליה בי טבחה רב דימי מנהרדעא
מלח ליה במילחא גלגליתא יומנפיין ליה אמר
רב משרשיא איין מחזיקין דם בבני מעיים
תרגמא אכרכשא ומעייא והדרא דכנתא אמר
שמואל איין מניחין בשר מליח אלא ע"ג כלי
מנוקב רב ששת מלח ליה גרמא גרמא תרי
מאי טעמא לא משום דפריש מהאי ובלע האי
חד נמי פריש מהאי גיסא ובלע האי גיסא
אלא ילא שניא אמר שמואל משום ר' חייא השובר מפרקתה של בהמה קודם
שתצא נפשה הרי זה מכביד את הבשר וגזול את הבריות ומבליע דם באברים
אייבעיא להו היכי קאמר מכביד את הבשר וגזול את הבריות משום דמבליע
דם באברים הא לדידיה שפיר דמי או דלמא תלדידיה נמי אסור תיקו:
מתני' המעלה את העוף עם הגבינה על השלחן אינו עובר בלא תעשה:
גמ' הא אוכלו עובר בלא תעשה שמע מינה בשר עוף בחלב דאורייתא אימא
המעלה את העוף עם הגבינה על השולחן אינו בא לידי לא תעשה:
מתני' בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טהורה אסור לבשל ואסור בהנאה
'בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טמאה בחלב בהמה טהורה בחלב בהמה
טהורה מותר לבשל ומותר בהנאה (ר"ע) אומר בהמה פריט לחיה ולעוף ובהמה טמאה
שנאמר ילא תבשל גדי בחלב אמו ג' פעמים פריט לחיה ולעוף ובהמה טמאה
(רבי יוסי הגלילי) אומר נאמר ללא תאכלו כל נבלה ונאמר לא תבשל גדי
בחלב אמו את שאסור משום נבלה אסור לבשל בחלב אמו יצא עוף שאין לו חלב
אם: **גמ'** מנא הני מילי א"ר אלעזר אמר קרא וישלח יהודה את גדי העזים
כאן

(א) לעיל ט: ק"א: ק"ב.
פסחים ע"ג. (ג) ז"ל היה
טבור מלח וטמא תפל
מותר וי"ל דמסופתא
מרומוט ר"ע וכן דבוס'
בכורות לא: ד"ה א"כ,
(ג) וגי' הרי"ף והרא"ש
אייבעיא להו האיל ואייבעיא
דס דבזכרה מי שרי למיכל
מיינה בזמנא או לא שרי
חילוק לענין דינא בין
הגירסאות ועיי' בב"י ס' פו
ד"ה הסוגר, (ד) לעיל
ק"ג. (ה) שנת ק"ה,
(ו) ויקרא ט"ז. (ז) ויקרא ט"ז.
(ח) לעיל ע"א.
(ט) במדברות פ"י מ"ח,
(י) ז"ל אין לאסור.

תורה אור השל"ם

- ראשית בכורי
אדמתך תביא בית יי'
אלהיך לא תבשל גדי
בחלב אמו:
- לא תאכלו כל נבלה
לצר אשר בשעריך
תתננה ואקלה או מבר
לנכרי כי עם קדוש אתה
לך אלהיך לא תבשל
גדי בחלב אמו:
דברים יד כא
- וישלח יהודה את גדי
העזים גדי רעהו
העדרלמי לקחת הערבון
מיד האשה ולא מציא:
בראשית לח כ

הגהות הב"ח

- (א) רש"י ד"ה אכל אין
ועי' דא"כ כשרה:
(ב) תוס' ד"ה אין וכו'
ובלעו דס:

לעזי רש"י

שלמי"א ש"י"ל יימ"א.
מלח הסלעאנטורי"ל
[אנטורי"ל] שומן
הפעיים טבחי"א
[טבחי"א]. תחולת.

מוסף רש"י

מליח הרי הוא כרותח
וכבוש הרי הוא
כמבושל. ר"ה לעיל ט: ג.
אלא ע"ג כלי מנוקב.
לפי שהדם היוצא משאר
כלו וחסו ונגלע בבשר
(ועיי' ק"ב.) נאמר לא
תאכלו כל נבלה. ונאמר
בזאתו פסוק עזמו לא
תבשל גדי משמע על
האסור משום נבלה ויהא
בו אסור בשר בחלב
(שבת ק"ר).

אכל בהמה טהורה דלאו גדי כגון פרה ורחל אימרבאי מקראי דקתני דכרייתא דגמרא [ע"ז]: נאמר לא תאכלו כל נבלה ונאמר. בזאתו פסוק
עזמו לא תבשל גדי בחלב אמו דמשמע כל שנהג בו אסור נבלה יש בו משום בשר בחלב: **גמ'** מנהגי מילי. דכל בהמה דמשמע: